

Наша дјеца морају да буду наша прва и највећа брига. Морамо бити реални и донијети праве одлуке како би њима у будућности било боље. Неспорно! Али, да ли ово изговара забринути родитељ или је у питању изанђала политичка фраза?

Већина људи благословених даром родитељства, поред огромне радости, срела се и са новом одговорношћу. Слушали су савјете старијих, или читали упутства искуснијих како да буду што бољи родитељи своме дјетету. Ипак, најкориснији савјет је био онај који се најтеже примао код већине. Он је, поред честитки будућим родитељима, наглашавао да дијете које чекају јесте њихово, али је прије и изнад свега „своје“. У питању је нови човјек, личност са особинама које ће се развијати временом, али ће бити јединствено његове. Језиком данашње политичке коректности, подсјећао је на сет права дјетета.

По природним и људским законима брига о потомцима је рефлексна, али и дубоко осмишљена људска обавеза. Родитељство никад није било лако, али родитељима данашњих тинејџера се (с правом) чини да никад није било теже. Друштвено окружење у којем ова нова генерација ступа на животну сцену затровано је бројним социјалним деформитетима. Пољуљане моралне вриједности, бијег од стварности уз помоћ хемијских супстанци или виртуелне реалности, жеља да се победи незнађе... само су врх леденог бријега невоља садашњих родитеља.

Њима треба свеколика помоћ. Прије свега, неко би морао да чује њихов обједињени глас, а онда и да ствара мрежу друштвених институција која је неопходна у постојећим приликама. Али, на овим нашим просторима, независно од политичких гарнитура, овај нужни посао чини се није ни започет.

